

PHẦN 1

Buổi sáng mùa đông, trời se se lạnh. Vậy mà Lam Tuyên đã dậy từ sớm, cô đã làm bao nhiêu chuyện. Còn Mỹ Xuyên thì vẫn còn quần chăn nằm ngủ. Tiếng bà Vạn Phúc kêu to:

- Giờ này còn ngủ sao Lam Tuyên?

Từ dưới nhà chạy lên, Lam Tuyên đứng cạnh bà:

- Con đây mẹ!

- Dậy rồi à?

Lam Tuyên hơi cười mỉm:

- Tập thể dục xong là con lau nhà và đang chuẩn bị làm điểm tâm đó mẹ.

Bà Vạn Phúc nhìn cô tỏ vẻ hài lòng.

- Ngoan lắm? Thôi xuống làm đi con:

Lam Tuyên ngoan ngoãn đi xuống bếp. Lát sau Mỹ Xuyên từ trên lầu đi xuống.

- Miệng ngáp dài mấy cái rồi cô mới nói.

- Điểm tâm đã có chưa vậy? Đói bụng quá!

Lam Tuyên, nhìn em một cách thân thương, Xong rồi, em vào làm vệ sinh rồi sẽ có ăn ngay.

Mỹ Xuyên ghé mắt vào chiếc lồng bàn, cô sáng mắt reo lên.

- Chị làm gì mà thơm thế?

Lam Tuyên gật gù:

- Món mà em thích đấy!

Mỹ Xuyên ôm vai chị:

- Chị hai là nhất rồi mà.

Đẩy em ra, Lam Tuyên xua tay, cô kêu lên:

- Ôi, đi rửa mặt đi, xấu ghê đó.

Mỹ Xuyên cười khanh khách:

- Chị này...

Rồi chạy tọt vào toa-lét. Lam Tuyền nhìn theo lắc đầu:

- Nhỏ nay còn con nít ghê nhỉ!

Ông Vạn Phúc vừa bước xuống, ông lên tiếng:

- Con đang làm gì vậy Lam Tuyền?

- Cô quay lại nhìn cha, cỡ ánh lên niềm vui:

- Con làm điếm tâm cha à? Hôm nay con làm món mà cha ưa thích đó.

Ông Vạn Phúc gật đầu hài lòng, ông nhìn vợ nói:

- Con đã đi làm, công việc bận rộn hay là em nên mượn người về làm chuyện nhà để cho con có thời gian, mà nghỉ ngơi.

Bà Vạn Phúc tuy trong lòng không muốn, nhưng vẫn vả lả:

- Em cũng có tính đấy chứ. Nhưng còn đang phân vân một điều.

Ông Vạn Phúc nhìn vợ:

- Em phân vân điều gì hả?

- Em sợ người lạ vào đây, rồi sẽ sinh ra lắm chuyện đó thôi.

Đang ăn, Lam Tuyền cũng xen vào:

- Mẹ con nói phải đó cha, người lạ mình đâu thể tin được chứ.

Ông lại nhìn Mỹ Xuyên rồi nói:

Từ nay em nên chia việc cho Mỹ Xuyên làm phụ chị của nó.

Mỹ Xuyên nghe qua, cô rùng vai lắc đầu:

- Con không có thời gian rảnh đâu nha mẹ.

Ông Vạn Phúc tỏ ý không hài lòng:

- Chị con nó cũng phải đi làm, mà nó vẫn làm việc nhà được.

Lam Tuyền nhìn em bên vực:

- Kệ nó cha con làm luôn vẫn được mà.

Mỹ Xuyên nhìn chị thương yêu:

- Làm chị là phải thế chứ hả chị hai.

Ông Vạn Phúc lắc đầu:

Nhưng con cũng phải bỏ thời gian mà lo việc nhà chứ.

Lam Tuyền xen vào:

- Em con còn nhỏ mà cha. Cứ để nó được thành thoi một chút. Vả lại chuyện nhà mình cũng không đến nỗi nào.

Bà Vạn Phúc gật gù:

- Thôi ăn đi con rồi còn đi làm nữa.

Ông Vạn Phúc không hài lòng dù ông chẳng nói ra, nhưng bà vẫn biết, nhưng lại cố làm lơ...

Một lát sau, khi đến nơi làm việc. Lam Tuyền đã nghe tiếng Diệu Nguyên cô bạn làm chung trên:

Công chúa lọ lem hôm nay đi đúng giờ ghê nhỉ.

Tuyền lườm bạn:

- Lại chọc phá người ta nữa hả?
- Nói thiệt chứ có chọc phá gì đâu?

Vừa nói Diệu Nguyên vừa nắm tay cô kéo vào:

- Vào đi Lam Tuyền!

Lam Tuyền có phần ngạc nhiên trong lòng, nhưng cô không tiện nói ra:

- Mi hôm nay làm sao vậy Diệu Nguyên?

Diệu Nguyên mỉm cười bí mật:

- Không có gì vào đi rồi hẳn biết.

Thấy bạn chẳng nói, Lam Tuyền cũng đành nín thinh đi vào. Cô giật mình khi nhận ra Khải Minh, gượng gạo, cô gật đầu:

- Chào anh!

Khải Minh đứng lên anh lịch sự mỉm cười:

- Chào Lam Tuyền!

Bước lại bàn, Lam Tuyền lại hỏi:

- Anh đến lâu chưa?

Hơi nghiêng người nhìn cô, Khải Minh đáp:

- Anh cũng vừa đến đây thôi!

Diệu Nguyên lịch sự nói:

- Em vào pha cà phê nha! Nhưng Lam Tuyền nắm tay cô kéo lại:

- Ngồi đây nói chuyện chứ!

- À không, mình pha nước sẽ ra ngay thôi. Hai người cứ tự nhiên nhé!

Lam Tuyền lung túng, cô chẳng biết nói sao nên chỉ chờ Khải Minh lên tiếng trước, có lẽ hiểu ý cô nên Khải Minh lên tiếng:

- Làm ở đây thế nào? Có thích không Lam Tuyền chưa biết trả lời sao, thì anh lại nói tiếp:

Hôm ấy phải Tuyền chấp thuận thì bây giờ đã thăng chức rồi.

Lam Tuyền mỉm cười, cô biết là anh cố ý trách cô nên cô nói tránh:

- Có lẽ do Lam Tuyền không có duyên phận với công ty anh mà thôi.

Thở dài Khải Minh nhìn Lam Tuyền như chờ đợi:

Nếu bây giờ em đổi ý vẫn còn kịp đó.

Lại một lần nữa anh làm cho cô phải khó xử.

Lam Tuyên mím môi:

- Làm ở đây quen rồi anh ạ. Vả lại, em cũng thích công việc hiện tại của mình lắm.

- Vậy à!

Diệu Nguyên mang ra ba ly nước, cô đưa cả ba vào vị trí cần đến, xong lâu đó cô mới nói:

- Mời anh, mời mi? Xem tài pha cà phê của ta như thế nào?

Khải Minh nói vui:

Diệu Nguyên pha cà phê là hết chỗ chê rồi!

- Cô cười phô hàm răng trắng đều duyên dáng.

- Chỉ có anh là khen em thôi đó nha.

Lam Tuyên nói vui:

- Anh hân hạnh lắm nó mới pha cà phê cho uống đấy!

Khải Minh nhìn Diệu Nguyên nói như thăm dò:

- Có thật vậy không Nguyên?

Lườm bạn Diệu Nguyên đành phải gật đầu:

- Đúng vậy đó anh và có lẽ do bàn tay của em quá vụng ,về đó thôi.

Lam Tuyên cải lại:

- Mi mà vụng về sao được ta thấy mi có tài ghê lắm đó.

Biết bạn chuẩn bị xuyên tạc nên Diệu Nguyên giục:

- Thôi, thưởng thức cà phê của nhỏ này xem.

Khải Minh hớp một ngụm, anh chặt lưỡi,

Diệu Nguyên cướp lời anh:

- Đắng hả anh?

- Ô không tuyệt lắm! Ngon, ngon thật đấy.

Thấy anh nheo mắt với Lam Tuyền, Diệu Nguyên kêu lên:

- Ôi, hai người kết hợp lại để ăn hiếp người ta hả?

Lắc đầu Lam Tuyền chối:

- Mình không có à nhà.

- Hừ, ta thấy rõ ràng mà!

Uống gần cạn ly nước Khải Minh đứng lên:

Anh phải về thôi, hai cô còn phải làm việc nữa.

Diệu Nguyên đáp lí nhí:

- Tụi em không lo ông chủ đuổi đâu.

- Tại sao?

Diệu Nguyên cười cười:

- Chẳng lẽ anh nhận Lam Tuyền nở bỏ em thất nghiệp hay sao? Lam Tuyền lừa bạn:

- Nhỏ nói gì kỳ vậy!

- Ta thí dụ vậy thôi mà.

Lam Tuyền kêu lên:

- Ôi, mi ví dụ gì kỳ vậy hả?

Diệu Nguyên mấp môi.

- Kỳ vậy chứ có người mừng ghê lắm đó Khải Minh nói đùa:

- Thôi, nếu thất nghiệp anh sẽ nhận cả hai.

Diệu Nguyên vỗ tay:

- Anh hứa rồi đó nha! Khải Minh cười cười rồi cho xe nổ máy chạy đi.

Hai cô cùng quay vào với nhiệm vụ của mình...

Sáng hôm sau, dường như Tuấn Sang con ông chủ có ý chờ Diệp Nguyên nên vừa thấy cô là anh đã lên tiếng ngay:

- Sau này các cô không được tiếp khách ở văn phòng này nữa.

Ngạc nhiên Diệu Nguyên Mi lại:

- Sao vậy?

- Đó là điều cấm kỵ mà tất cả phải tuân theo tỏ vẻ khó chịu, Diệu Nguyên hỏi lại:

- Kể cả khách đến giao thiệp làm ăn.

Tuấn Sang nhìn Diệu Nguyên:

- Cô biết mình đang nói gì không?

Diệu Nguyên thấy đó là điều vô lí nên nói:

Văn phòng là nơi tiếp khách giao dịch làm ăn, anh cấm đoán như vậy được hay sao?

Tuấn Sang nhìn cô hần hộc:

- Cô là chủ hay Dì là chủ đây hả?

Diệu Nguyên vẫn cãi:

- Nhưng điều anh vừa nói ra tôi thấy vô lí quá!

- Vô lý ở chỗ nào bà?

Diệu Nguyên xua tay:

- Nói tóm lại chừng nào ông chủ ra lệnh chúng tôi mới thực hiện. Xin anh hiểu cho.

Quá tức về thái độ của Diệu Nguyên, Tuấn Sang vung mạnh tay. Vô tình trúng vào người của Lam Tuyền khiến cho cô phải ngã bật ra phía sau. Ngất xỉu.

Diệu Nguyên hét hoảng kêu lên:

- Lam Tuyền!

Tuấn Sang cũng xanh cả mặt lay gọi:

- Lam Tuyền cô không sao chứ?

Diệu Nguyên quát to:

- Gọi xe cấp cứu đi. Lam Tuyền bị ngất rồi.

- Đến nước này Tuấn Sang mới hối hận, anh gọi xe cấp cứu đưa Lam Tuyền đi đến bệnh viện.

Diệu Nguyên sốt mướt.

- Anh có thấy hành động vô lí của anh chưa hả?

- Tôi, tôi xin lỗi!

- Lỗi phải gì, nếu Lam Tuyền có chuyện gì thì anh phải hoàn toàn chịu trách nhiệm lấy.

- Đưa mắt nhìn Lam Tuyền đang hôn mê bất tỉnh. Lòng Tuấn Sang vô cùng lo lắng, anh không nghĩ phút chốc mình lại gây ra chuyện lớn như vậy.

Gần nửa tiếng sau Lam Tuyền mới tỉnh lại.

- Cô ngỡ ngác nhìn quanh:

- Tại sao tôi phải vào đây.

Diệu Nguyên mừng rỡ đến cạnh bạn:

- Mi tỉnh lại rồi hả? Mi không sao chứ?

Lắc đầu cảm thấy đau, Lam Tuyền sợ hãi:

- Sao đầu mình đau thế này, sao thế hả?

Tuấn Sang áp úng.

- Anh... anh xin lỗi, anh không cố anh vậy đâu.

Lam Tuyền nhận thấy sự lo lắng hiện trên mặt anh, cô hỏi:

- Anh đã làm gì tôi như vậy?

Diệu Nguyên định nói. Nhưng cô nghĩ sao lại thôi.

Tuấn Sang kể:

- Do anh đã gây ra cho em đấy.

Thấy anh lo sợ, Lam Tuyền nhướn miệng cười:

- Anh đừng lo, em không sao đâu.

Diệu Nguyên cần nhắc:

- Tưởng đã chết rồi mà bảo là không sao? Mi hiền vừa vừa thôi, kéo người ta lại ăn hiệp đó.

- Thấy thái độ kỳ lạ của bạn Lam Tuyền hỏi:

- Mi sao vậy?

- Có sao đâu. Cảm thấy bất bình chút mà thôi.

Lam Tuyền từ từ nói:

- Nếu anh ấy lỡ tay thì thôi, chứ đâu có cố tình mà lo.

- Tại mi hiền đó.

Tuấn Sang ngược nhìn cô:

- Nếu là cô cô sẽ làm gì tôi hả?

Hất mặt, Diệu Nguyên hơi cong môi:

- Tạm thời tôi chưa nghĩ ra. Nhưng nhất định sẽ có cách.

- Cái gì?

- Đã bảo là chưa nghĩ ra mà.

Mặt dù còn rất đau nhưng Lam Tuyền cũng phải bật cười:

- Nhỏ này còn y như con nít vậy.

Diệu Nguyên chống chế.

- Ta rất ghét ai bắt nạt mình lắm.

Lam Tuyền nói một câu như để giải hòa:

- Nhưng đâu có ai dám bắt nạt mi chứ.

Hất mặt về phía Tuấn Sang, Diệu Nguyên bảo:

- Có đó!

Lam Tuyền lắc đầu:

Ta chỉ thấy anh ấy luôn quan tâm đến mi thì có.

Tuấn Sang xua tay:

- Để anh đi hỏi bác sĩ xem em có sao không nhé!

Tuấn Sang đi rồi, Lam Tuyên mới nói:

- Anh ấy đang để ý mi đó.

Diệu Nguyên giẫy nảy:

- Ôi trời đừng điên như vậy chứ Lam Tuyên.

Lam Tuyên chưa kịp nói thì Tuấn Sang bước trở ra. Cả hai im lặng. Tuấn Sang cũng chẳng nói thêm lời nào không khí trở nên im lặng...

Buổi tối hôm sau, Khải Minh mang quà cáp đến nhà của Lam Tuyên với lí do thăm bệnh.

Lam Tuyên thật sự bối rối:

- Em làm phiền anh rồi.

Khải Minh lắc đầu:

- Sao em lại nói thế? Chúng ta là bạn của nhau mà.

Lam Tuyên ái ngại:

- Nhưng bệnh của em cũng không có gì?

- Nghe Diệu Nguyên nói mà anh hết cả hồn.

Mỉm cười Lam Tuyên bảo:

- Tại em vô dụng quá thôi. Chỉ có vậy mà cũng ngất xỉu được

Khải Minh quan tâm:

- Có thể do em làm việc quá sức đó thôi.

Lam Tuyên từ chối sự lo lắng của anh:

- Em có làm gì quá sức đâu.. Cũng bình thường thôi mà.

Khải Minh chép miệng.

Mà Tuấn Sang cũng kỳ nữa: Vô ý hết nói.

Lam Tuyên vội nói:

Cũng không phải là lỗi của anh ấy hết đâu.

- Do em sợ ý mà thôi.

Khải Minh tỏ ý không hài lòng:

- Em lúc nào cũng bênh vực người khác, mang thua thiệt về mình.

Lam Tuyên tâm sự.

- Có như vậy mọi việc mới được êm xuôi, ổn thỏa anh ạ!

Nhìn cô, Khải Minh xót xa:

- Em lúc nào cũng vậy cả.

Xua tay, Lam Tuyên nói vui:

- Nếu làm cho cả thế giới này bình yên, em cũng có thể hi sinh mình đấy.

Khải Minh bật cười, anh lắc đầu chào thua:

- Anh sợ em lắm rồi đó!

Bà Vạn Phúc bước ra:

- Cháu đến chơi đó hả?

Khải Minh đứng lên:

- Vâng, cháu chào bác!

Bà vui vẻ bảo:

- Tự nhiên đi cháu!

Khỏi bà lại lui vào trong. Mỹ Xuyên cũng từ trên lầu đi xuống thấy Khải Minh cô chọc ngay:

- Chà, anh sẵn tin cũng hay nhỉ?

Lam Tuyên lườm em:

- Ăn nói gì kỳ vậy. Không sợ anh Minh buồn à!

Mỹ Xuyên vẫn nói:

Minh.Buồn thì làm gì được.nhau phải khônganh

Lam Tuyên lắc đầu:

- Em thật tệ!!

Mỹ Xuyên khoát tay:

Thôi bay nhé!

Lam Tuyên nhìn Khải Minh thốt lên:

- Em xin lỗi, anh đừng quan tâm, nhỏ ấy thì vậy đó rầy hoài cũng không sửa.

Khải Minh lắc đầu:

- Không sao đâu, anh không cố chấp đâu.

Dù Khải Minh nói thế. Nhưng Lam Tuyên cảm thấy ngại lắm. Cô chẳng hiểu sao giữa hai chị em mà Mỹ Xuyên luôn đối nghịch với cô như vậy:

Khải Minh lên tiếng.

- Vậy rồi em phải tạm nghỉ làm được mấy ngày.

Rót cho anh ly nước, Lam Tuyên bảo:

- Giám đốc cho em nghỉ một tuần.

- Vậy sao?

- Nghỉ nhiều buồn thấy mồ.

- Sức khỏe yếu em phải có thời gian nghỉ ngơi.

Lam Tuyên hơi cúi đầu.

- Cảm ơn anh, em không sao.

- Đừng chủ quan như vậy nghe em.

- Đầu có em biết sức khỏe của mình mà.

Diệu Nguyên xuất hiện, cô đã lên tiếng:

- Trời tối có làm ảnh hưởng đến hai người không?

Thấy bạn, Lam Tuyên mừng rỡ:

- Nhỏ đến rồi hả?

Diệu Nguyên vẫn chưa buông tha.

- Đến rồi, nhưng mà không đúng lúc phải không?

Lờm bạn, Lam Tuyên trách:

- Đã đến muộn rồi mà còn nói bậy được hả?

Lên bàn nào trái cây, nào bánh, nào kẹo Diệu Nguyên đẩy về phía bạn:

- Một tuần là phải "gặm" cho kỳ hết những thứ này.

Lam Tuyên tròn mắt nhìn những thứ Diệu Nguyên để trên bàn mà kêu lên:

- Trời ạ, mi làm như ta là con cháu của Bát Giới không bằng.

Dầu không phải là con cháu của họ Trương nhưng ta buộc mi phải ăn cho kỳ hết.

- Chỉ giỏ trái cây của Khải Minh, Lam Tuyên bảo:

- Kia nữa đó.

Diệu Nguyên à lên một tiếng.

- A, thì ra ta là kẻ đến sau. Hèn gì mi từ chối quà của ta là phải rồi:

Nhìn mặt phụng phiu của bạn, Lam Tuyên không khỏi bật cười:

Nhỏ này hay ghê nha. Nhưng quà của mi ta sẽ cố mà ăn cho kỳ hết!

Diệu Nguyên hơi quẹo đầu nhìn sang bạn:

- Mi nói đó nha, ta không ép đâu đó:

Khải Minh cũng tham gia:

- Dầu sao thì Lam Tuyên không bỏ bụng của em đâu. Em yên tâm đi.

Diệu Nguyên lại nói:

- Chẳng hiểu sao hôm ấy Tuấn Sang lại có thái độ như thế nữa.

Lam Tuyên lắc đầu ngăn:

- Thôi đừng nhắc đến chuyện ấy! Dù sao cũng đã lỡ rồi.

Diệu Nguyên như vẫn còn cay cú về chuyện ấy.

- Mi đừng có nói tránh né cho anh ta nữa.

Lam Tuyên nhìn bạn, nói như gợi ý:

- Mi có biết lí do vì sao anh ấy có thái độ như vậy không.

Diệu Nguyên xua tay.

- Mi không biết thì thôi chứ ta biết để làm gì?

Tròn mắt nhìn bạn, Lam Tuyên kêu lên:

- Vì sao mi nói ta như vậy? Tuấn Sang đang để ý mi đấy!

Diệu Nguyên giẫy nảy:

- Ôi trời, mi đi.alg đùa với ta như vậy chứ.

- Đùa sao được mà đùa. Đây là ta nói thật.

Trề môi Diệu Nguyên lảm bảm:

- Ta mà quen anh ta có nước mà bó chân luôn chắc!

- Sao mi nói vậy? Ta thấy Tuấn Sang là người lịch sự, ga lăng lắm đấy!

Diệu Nguyên nói láy:

- Vậy thì mi quen anh ta đi.

- Đừng nói bậy như vậy chứ.. Tuấn Sang phải là của mi cơ.

- Đùa mãi vẫn không ăn thua gì nên Lam Tuyên đành nói:

Chuyện đó để mai mốt rồi kiểm nghiệm sau. Còn bây giờ thì mi và anh Khải Minh giúp ta giải quyết mấy chuyện này nhé!

Vừa nói Lam Tuyên vừa đặt giô trái cây lên bàn. Diệu Nguyên nhanh tay giành lấy, rồi nói:

- Mi để ta xuống nhà sau gọt cho.

Lắc đầu Lam Tuyên bảo:

Khỏi, chúng ta gọt tại đây luôn.

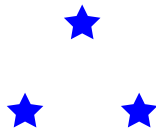
Diệu Nguyên đành lấy con dao trên tay bạn:

- Mi còn mệt hãy ngồi nói chuyện với anh Khải Minh. Ta gọt cho.

Lam Tuyên đùn đẩy:

- Vậy cũng tốt!

Hai người ở lại chơi với Lam Tuyền đến tận tối mới từ giã ra về:

Một tháng sau, Diệu Nguyên rủ Lam Tuyền mới siêu thị mua sắm. Diệu Nguyên mua thật nhiều đồ còn Lam Tuyền thì chẳng mua gì cả?

- Mi không mua à?

Lam Tuyền lắc đầu:

- Mình chỉ hộ tống mi thôi. Mua sắm thì đã có mẹ mình mua rồi.

- Mi thật là sung sướng có mẹ lo cho tất cả.

Lam Tuyền thoáng buồn.

Vì từ khi biết suy nghĩ thì cô đã nhận ra mẹ chỉ yêu Mỹ Xuyên thôi.

- Điều này đã làm cho Lam Tuyền hơi buồn trong lòng.

- Nè, sao mi im lặng vậy hả?

- Giật mình Lam Tuyền chống chế. Có sao đâu. Dường như mi đang tư lự điều gì?

- Làm gì có.

Chớp chớp mắt nhìn bạn Diệu Nguyên kêu lên:

-À, ta biết rồi, có phải mi đang suy nghĩ đến anh ấy không?

Lắc đầu, Lam Tuyền từ chối:

- Ta làm gì có ai mà suy nghĩ.

Khải Minh!

- Đừng vớ vẩn như vậy, ta chỉ xem anh ấy là bạn bình thường thôi.

- Làm như vậy được không?

- Dĩ nhiên là được rồi.

Diệu Nguyên thở dài:

- Làm như vậy ta chỉ sợ người ta bị đau tim thôi.

Lườm bạn Lam Tuyền lắc đầu:

- Mi làm gì mà lại lo cho anh ta nhiều đến vậy hả?

Diệu Nguyên vừa kiểm lại mọi thứ, cô vừa thắc mắc:

- Chẳng hiểu tại sao ta thấy tội nghiệp cho anh Khải Minh làm sao ấy!

Phì cười, Lam Tuyền nói một cách chế giễu:

- Thật vậy sao? Hay để ta nói giúp cho mi.

- Ê, mi .đừng hiểu lầm ý của ta đó:

Nắm tay bạn, Lam Tuyền kéo đi:

- Tính tiền rồi về!

- Mi không mua đồ thật sao hả?

- Thật chứ dối hồi nào. Ta khỏi cần phải bận bịu mọi thứ ấy!

Diệu Nguyên nhận đến thôi rồi cùng Lam Tuyền bước ra ngoài. Cô kêu lên inh ỏi:

- Khát thật đấy!

Lam Tuyền nhăn nhó:

- Khát thì vào quán uống nước.

- Có vậy thôi! Mà cũng cần nhân nữa.

Túm túm cười, Diệu Nguyên khều nhẹ bạn:

- Mi lúc nào cũng lịch sự với bạn.

Ngồi vào bàn nước Diệu Nguyên lại hỏi:

- Mi nghĩ sao về Khải Minh ?

- Nghĩ sao là sao?

- Anh ấy thương mi.

- Chuyện này ta không biết, nhưng mi đừng nghĩ sai về anh ấy. Có thể là anh đang nghĩ về mi cũng nên.

- Cười cười, Diệu Nguyên từ chối yếu ớt:

- Mi đừng đùa như vậy. Ta sợ bị hụt hẫng lắm.

Nghĩa là mi có suy nghĩ đến anh ấy.

- Đỏ mặt, Diệu Nguyên thú nhận:

- Cũng có nhưng mà chút chút thôi!

Lam Tuyền bật cười:

- Có thì có, không thì không chứ.

- Ta ngại lắm!

- Mi ngại gì chứ! Ta hứa sẽ giúp mi đó.

Diệu Nguyên cười rạng rỡ.

- Mi nói thật chứ!

- Hừ, ta chưa hề nói dối ai bao giờ.

- Ta tin mi đấy!

Thấy bạn vui như vậy Lam Tuyền cũng vui lây:

- Mi thích anh ấy đến vậy sao?

Diệu Nguyên trầm tư lự.

Nhưng dường như anh ấy chỉ thích mi thôi.

- Đừng nghĩ vậy, ta sẽ có cách giúp mi mà.

Diệu Nguyên rạng rỡ:

- Ta tin mi đó!

- Vậy thì tốt rồi. Lần này ta tính tiền nhé!

- Tùy mi thôi!

Chia tay với Diệu Nguyên Lam Tuyên đi một mình về nhà thì gặp Khải Minh:

- Anh Minh!

Lam Tuyên!

Lam Tuyên , tần ngần nhìn anh:

- Sao giờ này anh lại ở đây.

Khải Minh hơi ngập ngừng:

- Anh... anh đến tìm em?

- Tìm em!

- Đúng vậy!

Lam Tuyên ngạc nhiên:

- Tìm em có việc gì không hả anh?

- À không, anh chỉ tình cờ đi ngang qua đây thôi.

Lam Tuyên ngần ngại:

- Phiền anh quá!

- Đó là do anh tình nguyện thôi mà.

- Anh dư thời gian ghê nha! Nhưng anh đâu cần như vậy. Người cần anh quan tâm là một người khác.

- Là ai?

Mỉm cười, Lam Tuyên nhìn anh hỏi đánh đố.

- Anh không biết hay là vì anh không hiểu.

- Anh không hiểu thật mà.

- Anh nên chịu khó tìm hiểu một chút sẽ thấy rõ hơn mà.

- Đừng đùa với anh như vậy mà Lam Tuyên.

Lam Tuyên nghiêm nghị:

- Em nói thật chứ không có đùa.

- Nghe hụt hẫng trong lòng Khải Minh bồn chồn:

- Tốt hơn em đừng nói gì nữa cả.

Nhưng em không thể làm ngơ khi bạn mình đang buồn.

Khải Minh lại nói:

Nhưng em cũng cần nên hiểu tâm trạng của anh chứ.

- Em không hiểu thật sự là em không hiểu đâu.

Khải Minh hơi lùi lại, mắt anh không rời nhìn cô:

- Em sao vậy?

- Cảm ơn, em không sao!

- Khách sáo vậy Lam Tuyền !

Thương bạn, Lam Tuyền có thể làm bất cứ việc gì để giúp bạn.

Nhỏ Diệu Nguyên rất thích anh đó!

Anh chỉ xem cô ấy như là đứa em gái mà thôi.

- Cô ấy đâu cần thử tình cảm ấy chứ.

Nhưng sự thật như vậy mà Lam Tuyền!

- Anh biết, anh nói vậy là tội lắm không. Vy còn anh thì sao đây Lam Tuyền?

Lam Tuyền đánh trống lảng:

Tội nghiệp Diệu Nguyên , hoàn cảnh của nó đáng thương lắm đó.

- Có liên quan gì đến anh chứ.

- Sao anh lại nói vậy?

- Nghe được chắc là nó buồn lắm à?

Khải Minh cười chua chát:

- Vậy còn anh thì sao hả? Em không một chút gì nghĩ đến anh sao?

Lam Tuyền lắc đầu từ chối:

- Xin lỗi anh, em không thể đáp lại tình cảm của anh được đâu.

- Tại sao vậy Lam Tuyền ?

Và vì em đã...

Khải Minh nhìn cô một cách lạ lùng:

- Em có người yêu rồi phải không Lam Tuyền ?

- Chẳng hiểu sao, Lam Tuyền lại gật đầu:

- Đúng như vậy!

Khải Minh nắm tay cô lắc mạnh.

- Anh không tin!

- Đó là sự thật. Em không thể dối anh đâu.

- Có phải do Diêu Nguyên nói gì để em phải lánh xa anh.

- Lắc đầu, Lam Tuyền giải thích:

- Chuyện này thật ra em muốn nói với anh lâu rồi nhưng chưa có dịp. Giờ anh hiểu rồi thì xin anh đừng làm em khó xử.

Nét đau khổ hằn lên trên mặt của Khải Minh. Anh hơi lão đảo. Còn Lam Tuyền quay mặt đi nơi khác cô không dám nhìn theo:

- Khải Minh! Hãy tha thứ cho em!

Quay vào đường về nhà. Lam Tuyền không biết mình quyết định như vậy là đúng hay sai nữa.

Khải Minh, anh hãy tha thứ cho em.

- Thật ra lâu nay em vẫn chưa hề đặt tình cảm về anh.